

Lapis József

A feltámadás elhagyatottsága

Egyedül volt, és másokkal lett.
Másokkal van egyedül.
Bőrbe szívódik a magány a hegyen,
és a kereszt dörzsöli a csontokba.
A sejtekbe.
Kapaszkodik belé az ég.

Egyedül hal meg, és másokkal.
Mégfeszült rabszolgákkal.
Vízbefúltakkal és árokba lőttekkel.
Kórházi ágyon álomba törtekkel.
Elnémuló jajsók közössége.

Fentről a veríték mint az ő vére hull.
Mint a sebből kiforduló víz.
Felhorgad a szél, mint az ország köhögése.

Magányban támad fel, és mással.
Saját hideg a bőrön.
Idegen fájdalom a tenyéren.
Párolgó tanácstalanság a lélek.
Újra a világ, egyedül.
Újra nehezül.

Hangok karcolják a barlang csendjét.

A feltámadás derűje messze, mint az ég.
A kézben mintha egy másik, ismerőssé váló kéz.
Egyedül megyünk, és egyedül érkezünk.
Mindig mással.